

# Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 63.

Anden Session.

28de Møde.

Mandagen den 18de November.

(Fortfat).

**Finantsministeren** (fortfat): Jeg vender mig dernæst til den ærede Ordførers Bemærkninger og Spørgsmaal angaaende det, der egentlig er det principielle Spørgsmaal i denne Sag, om den 4de Classes Pensionberettigelse. Den ærede Ordfører bemærkede, og, som det forekom mig, i Forbindelse med hvad jeg havde anført om Stændernes Uttringer i 1842, at det maatte erindres, at disse Soldassistenten, hvorom her er Spørgsmaal, vare i en noget anden Stilling end Soldbetjentene hidtil; det skal jeg ikke benægte, men jeg maa erindre om, at Stændernes Betænkning netop ikke angik de hidtilværende Underbetjente, men i Modsetning til disse just de kjøbenhavnske Soldassistenten, som Stænderne meente, der ikke var tilstrækkelig Grund til at pensionere. Jeg hørte nu ogsaa, at den ærede Landstingsmand fra Kjøbenhavn (H. P. Hansen) som har yttret sig i denne Sag, er af den Mening, at Udkastet er gaaet for vidt ved at bestemme en Bemyndigelse for Administrationen til at kunne give Pensionberettigelse til et Antal af 100 saadanne Betjente. Det er mig forsaavidt trostende, kan jeg ikke nægte, at der er Røgle, som have en aldeles modsat Anskuelse af Udvalgets; thi det synes at være et yderligere Beviis for, at Regjeringen dog mulig er i Midten, og derfor vel ikke har grebet saa ganske feil ved det Forslag, der foreligger i Udkastet. Jeg kan vel tænke mig, man kan have den Anskuelse, som den ærede 1ste Landstingsmand for Kjøbenhavn (H. P. Hansen); at det kunde være tvivlsomt, hvorvidt der bør tilstaaes endog kun et Antal af 100 af denne Klasse Pensionberettigelse; det er og-

saa forsaavidt overeensstemmende med, hvad Røestilde Stænder 1842 yttrede. Men jeg kan ikke være enig med ham i, at man skulde søge Tvivlen deri, at det er som en Raadeshandling; Paragraphen bestemmer, at denne Pensionberettigelse skulde kunne tilstaaes. Det er ikke som en Raadeshandling, men det er en administrativ Handling. Jeg troer, det er en administrativ Nødvendighed, at Kongen maa kunne give visse af sine Soldofficierer blandt andre Belønninger ogsaa den, at de faae Adgang til Pension, uden at deres Eigner qualificere dem til at oprykke i en højere Embedsstilling, eller i alt Fald, naar de ikke maatte kunne naae at oprykke i en saadan; men jeg troer fremdeles, at, naar det er udtalt, at det tilstaaes som en Belønning, og det kan tilstaaes under en ansvarlig Ministers Contrassignatur, saa maa man holde den Forestilling ude, at det er en Raadeshandling, men det maa betragtes som et af de forskellige Midler, som Administrationen sættes istand til at benytte, for at fremkalde et godt Tjenesteforhold. — Den ærede Ordfører har fremdeles foreslagt mig det Spørgsmaal om, hvorledes Ordet „indtil“ var at forstaaes. Hvad enten man bliver staaende ved de 100, der er foreslaaet i § 4, eller man derfor substituerer 200, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg opfatter det ganske efter Ordene; naar der staaer, at Hs. Majestæt kan tilstaae et Antal af indtil 100 Pensionberettigelse som Belønning, saa ligger deri ikke, at der stedse skal være et Antal af 100, men deri ligger kun, at Hs. Majestæts Regjering ingensinde kan overskride dette Antal; men naturligviis er det Regjeringens Sag at bedømme, om den vil benytte dette Antal. Jeg troer nu, at, naar Antallet bliver kun 100, saa vil Regjeringen ikke let kunne komme i det Tilfælde ikke at benytte den fulde